

Sosem volna szabad felednie sem a társadalomnak, sem az államnak, hogy a tartós béke legbiztosabb záloga a hívő szív, a vallásos ember. Sosem volna szabad figyelmen kívül hagyniok azt a minden önös érdeket legjobban képviselő, visszashorizontáló tudó energiát, mely az intenzív vallásosságból sugárzik.

Ezzel szemben a mai társadalom bünyösen könnyelmű. Kacérkodik Nietzsche „Übermensch“-ével, ember feletti emberével s a kor szabadon gondolkodó fia nem állja azt hangoztatni, hogy az isteni tökély most már az emberben van. A tekintélyhitnek hadat üzen és ő, az egyéni ember, maga ül fel Lucifer trónjára, hogy az egek ege felé törjön. Vagy elmerül a mulandó lét tűnő-futó fantomjainak hajszolásában és akkor a vaskospróza inkább érdekli őt, mint a Nietzsche emberfeletti embere.

Ezek a végtetek, melyek közt a modern ember gondolkodása, benső élete, egész lelki világa ide s tova hanyódik, vetődik. Ez a fonák helyzete nem engedi neki, hogy a vallás filozófiájának eszményi mélységeiben kutassa az „élet gyökerét“, az igazi békességet. Ennek az iránynak hódolnak azok, akik a vallás nélküli nevelés mellett kardoskodnak. De ennek a veszedelmes tannak üzen hadat a józanul gondolkodó emberiség itt nálunk is. Magyarországon, mely józan hadüzenetnek egyik tiszteletreméltó megnyilatkozása a „Sárospataki Református Lapok“-nak ez a nyilatkozata: „Mi nem kérünk a Haecckel-féle természettudományos népnevelésből s tiltakozunk az iskolának nemzetellenes, vallás ellenes és destruktív-célokra való lefoglalása ellen.“

Amíg ilyen gondolkodás lesz úr az emberek felett, addig nem félek, hogy a társadalmi berendezkedésben nem jut hely a vallásnak is. És ha az emberiség lelke át-meg átlesz itatva attól a józan meggyőződéstől, hogy a vallás legigazibb, legbiztosabb forrása a társadalmi békének és ha ennek a meggyőződésének érvényt fog szerezni szerte az egész vonalon: akkor a békesség nem lesz üres fantom, hanem élő valóság azok számára, akik jó akaratú em-

berek. Mert hát az isteni ígéret angyali ajkáról így hangozott. „Békesség a jó akaratú embereknek.“

Lévay Mihály.

Közgyűlés.

Egymásután két közgyűlés is volt a héten. Az egyik szerdán délelőtt tíz órakor, Lipthay György főbíró előkléte alatt, mely évi rendes közgyűlés volt a költségvetés megállapítására.

Ez a nagyon fontos tárgy azonban csak felét hozta össze a városatyáknak, ami egy kissé feltűnő s ebből vagy arra lehet következtetni, hogy ez nem érdekelt egyikünket vagy másikunkat, vagy akkora bizalommal viseltünk az előjáróság iránt, hogy távolletünkkel beleegyezésünket adjuk a költségvetés összeállításába.

Hát mi ez utóbbi álláspontra helyezkedünk, mert:

1. a költségvetés majdnem minden észrevétel nélkül hagyott jóvá és
2. pótdíjok ismét 3 % kal szállt lejjebb (mult évben 1 1/2 % kal).

Az a lelkiismeretes buzgalom, igyekezet, körültekintés és munkaszeretet, az adózó polgárok iránti figyelem, mellyel ez a költségvetés összeállított, meg is érdemelte a bizalmat, amit Tomesközy Gerzson ki is fejezett a jegyzők s az előjáróság iránt, a közgyűlés köszönetének tolmácsolásával.

Azonban, midőn a költségvetés felolvasatott s az elnök hozzászólásra hívta föl a közgyűlés tagjait, jó idő telt bele, míg a néma esőndet Muesi Alajos megtörte azzal, hogy kifogásolta a két jegyzőnek 400-400 koronával, a négy segédjegyzőnek 200-200 koronával való fizetésemelést, mert — ugymond — nem is kérték s mégis beállították a költségtervbe.

Papp főjegyző a roppant drágasággal indokolta az emelést és a tanács egyhangú jóváhagyó határozatával s Nagy jegyzővel együtt elhagyták a termet, hogy a képviselők ne genirozzák magukat.

Nt. Kiss Zsigmond szép beszédben méltatta a jegyzők munkaságát, „megélhetési viszonyaikat s kérte a költségvetés változatlan jóváhagyását.

Hasouló álláspontra helyezkedett Lipthay főbíró is.

Makay János, Konez Pál, Palásti Pál ellenben ellene voltak a fizetés javításának, csupán Szakáll Lajos javasolt 100 vagy 200 kor. javítást.

Szavazatra korúlven a dolog, a fizetésemelés mellett 15 en, ellene 16 an szavaztak s az ügy l szavazattal elesett.

Nt. Kiss Zsigmond sajnálatának adott kifejezést a történetek fölött, mindazonáltal annak a

rom gyertyáskát az asztalra ragasztottam, meggyújtottam őket, leszűrtem teámat és vacsorának lattam.

Tudj' Isten! A sült is, a sütemény is, a tea is legjavából volt mind s mégis, mintha valamennyiük keserű lett volna az ize, sőt egy pár-szor nagyokat is kellett nyelnem, nem akart a falat csuszni a torkomon le.

A vacsorát elvégeztem, kis gyertyáskáim leégtek fenéig, pipára gyújtottam, s amugy ruhástól nyujtzkodtam végig az ágyon, gondolatokba merülve feleségemről, gyermekemről, meg a Karácsony-estről.

Siri csend volt. Csak az óra ketyegett a falon. Ekkor, mintha halkan köhintett volna valaki a szobában. Felültem az ágyon, körülnéztem. Ej, semmi! Ismét ledültem, s már-már szunyadozás jött ram. De mi az? A Morzetávírógép, a vasutas leglúbb barátja, egyszerre csak beszélni kezd. Megértettem, anélkül, hogy a papírszallagot járattam volna. Mit beszél ez? „Vigyázz a koporsóra, vigyázz a koporsóra!“ Kétszer egymásután. Felugrottam s odarohantam a Morzshez: „Ki beszél, ki beszél?“ kopogtattam le nyilsebesen. „Vigyázz a koporsóra!“ szölt az ismeretlen távirász még egyszer. Aztán szó sem több.

E percben megzörrent a láda belseje s a láda billent egyet. Odaugrottam s egész, nem csak test-nyommal rávettem magam a ládára. A sarokban sokféle lottótárgy feküdt felhalmozva, elérhettem egy erős rakoncálancot, a láda körül fontam és szoroson összekapcsoltam, aztán még egyet, s így már felszabadulva ültömből, két mászra való melegkörtéket raktam a ládára.

Odaültem a Morzshez s a közeli főállomás-

tól rimázkodva kértem segítséget. Az ügyelotes kolléga azonnal megértett: „Tolatógép megy fegyveresekkel!“ adta vissza. Nehány percig csend volt, de egyszerre csak öklözték a bejáróajtót: „Andris, Andris, nyisz már ajtót! Nem bujtál még ki?“ Ily ordítás hallatszott bo. Nem vesztettem el hidegvérem. Ismét a Morzshez mentem, sürgettem a segítséget. „Minden pillanatban oda kell érkeznie!“ volt a válasz. Eközben már nehéz fejszecsapások ajtómon. Éles süty hallatszott ott kiinn és a megszorított mozdonyfok sivitása, bum, bum, bum, mindjárt egy felüct puskalövés és kölségbeesett jajveszékülés hozzá. Sok ember hangja szölt ottkűn, egy beszólt hozzám: „Nyisson ki kolléga batran, ugy latszik éppen jókor jöttünk!“ Kinyitottam az ajtót. Ott állt egy derek fiatal kolléám és négy málházó, mindannyian duplapuskával, az ajtó előtt pedig, mely már jócskán szölt forgácsolva a fejszecsapásoktól, véreben fegett két subás alak, kiket földroterítettek a célzott seréllövésök.

Bejöttünk mind és a ládából előcipeltük az Andrist; szöszu kés volt a kezében, de a sok ember latt mindjárt rimázkodásra fordította a dolgot. Nem akadályozhattam meg, hogy a felbőszült málházók egy pillanat alatt véresre verték.

A házi haramiát megkötözték és a paklittek; egy belchalt sebeibe, kettőt ionális bíróság rövid uton felakasztott...

Nagy töt fujt Tóni bácsi a mennyezet felé.

— Ne és ki volt a titkos távirász? — kérdem.

— Az sem derült ki soha! — dörmögte.

reményének adott kifejezést, hogy az érdekelt tisztikar nem fog ebből semminemű konzekvenciát levonni s továbbra is csak olyan buzgalommal fognak a város érdekein munkálkodni, hátha idővel humánusabb felfogások fognak a szívekben gyökeret verni.

Végül Teszary László a kisebbség részéről a fizetésemelésre vonatkozó határozat ellen föllebezést jelentett be.

Hic Rhodus, hic salta!

Masik közgyűlésről jövő számunkban.

Újévi gratulációk váltsága.

Közeleg az újév! Nincs ember, kinek a fogalommal kapcsolatban ne volna kisebb nagyobb gondja. Az ilyen gondok egyike s nem is a legkisebb, hogy rokonainknak, barátainknak, mindenféle társadalmi tényezőknek küldjünk idejekorán egy: „b. u. e. k.“-val ékesített névjegyet. Lehet eset, hogy ez szívbéli sugalat folyamánya, de ez csak kivétel; általában nem egyéb egy üres, semmitmondó társadalmi formánál. Ez az üres formászerűség azonban sok fáradságba, de még több pénzbe kerül! Hiszen névjegyek, borítékok, postaportó, ez mind pénzbe kerül, aztán azonfelül a sok irka és végül az allandó veszedelem, hogy tán megfélekedtünk valakiről aki méltán számot tarthat figyelmeinkre.

És ime, amidőn ezen, mindenki előtt ismeretes, és mindenki által nyomasztó novetségesnek érzett gondokat leírjuk, eszünkbe jut, hogy itt Abonyban egy gonosz kísértet jár a tél és a munkanélküliség beállta óta, egy gonosz kísértet, mely verfégyasztó eziziznussal világos nappal is belép a szegények konyháiba, s ez a kísértet nem egyéb, mint a m e z t o l e n é h i n s é g ! ! !

Aggastyánok, betegek, felnöttek éheznek, de ami legborzasztóbb gyermekek is, áttalan gyermekek!

Lévay Mihály apát-plébános és városunk képviselője, aranyos szívével itt is megtalálta a helyes utat!

Az ő iniciatívájára intézzük sorainkat az abonyi értelmiséghez és melegen ajánljuk, köves-sük a már jóformán mindenütt meghonosodott szokást, mellőzzük végre az előbb esetelt formászerűséget, ne küldjünk névjegyet senkinek, az így megtakarított pénzt pedig könyöradományként juttassuk az abonyi éhínségeseknek!

A váltságra szánt összeget sziveskedjenek a városi Előjáróságához juttatni, aki azokat hirlapilag nyugtázza és a pénzt az inségesek között szétosztani fogja.

Lévay apát-plébános, mint első az a dakozók közt, tíz koronát adott át nekünk, mely összeget ma át is adtuk az előjáróságnak.

Az Isten áldását hívjuk a könyörületes adakozókra!

MI UJSAG?

— **Nászünnepegy.** Lörinczy Mihály, Liptót Szász Coburg-Góthai herceg udvari tisztviselője, földink, a vilézségi és más 17 érdem rend tulajdonosa, f. hó 17-én esküdött örök hűséget Bankó Honkanak, Bankó István rendőr tizedesünk kedves leánykájának. Az újpár esküvő után Bácsbe a ferj lakhelyére utazott. Sirig tartó boldogság kíséje frigyüket.

— **A jótékonyág teréről.** Pokorny Frigyesné urnő 3 koronát juttatott hozzánk arra érdemes szegények gyamolítására. — Tantsy Kálmán tanító két kis leányt küldött be hozzánk, akik 2 koronát hoztak be szinten a szegények javára. — Az összegekért és a nemes intencióért halás köszönetünket fejezzük ki a kegyes adományozóknak, az összegekről jövő számunkban fogunk elszámolni.

— **Köszönet.** Gróf Keglevich Gáborné főurnő a gyermek előadások alkalmával használatban levő karácsonyfára egy doboz finom cukorkát volt kegyes küldeni, melyért — a gyermekek nevében — halás köszönetet mond a nemes lelkű főurnőnek, a gyermek előadások rendezősego.

— **Egy gyűlésből!** A róm, kath. tanító-testületnek f. hó 20 an tartott rendes havi gyűlésén előterjesztett igazgatói jelentésből megemlítjük, hogy az iskolás gyermekek 18 kor. 95 fillert gyűjtöttek, illetoleg adományoztak a tanító arvak karácsonyfájára. A testület 6 koronát juttatott a

Karácsonykor.

*Hát van varázsszer, mely lelket megifjít?
Van csodaszer, mely halk szívet dagaszt?
Van égi kéz, amelynek puha újja
Visszavarázsol rég eltűnt tavaszt?*

*Van . . . Apró gyertyák zöld fenyőfa galyán'
A csillogó dísz, — Jézus jászola . . .
Mint napsugárra dér: szemünk megolvad
S egy könybe csordul lelkiünk mosolya . . .*

*Ez a varázslat . . . karácsony varázsa.
Vigan szökelő, boldog gyermekek,
Csillag fénye Betlehem azurján,
Melynek sugára jászolon remeg.*

*Ugy beborul a lelkem, úgy zokogna,
Ugy keseregne szívem, — úgy dobog,
Mint hogyha benne alvó ifjúságom
Kitörni vágyna! . . . Ó ti boldogok!*

*Ti gyermekek! Ti Jézus kis baráti,
Ti Messiásnak játszótársai!
Csak játsszatok! Jó nektek e szent estén
A Betlehem körül eljátszani.*

*Ott álljon meg a nap, mint hajdan régen
A Józsuá szavára . . . Ugy is oly
Rövid a lét, oly semmi a boldogság,
Annyi a köny s oly kevés a mosoly.*

*Maradj velem karácsony szent csodája,
Gyermekvilág ez aggott föld terén,
Te hír a ködvilágban, tenger habján
Törő hajókat fentartó remény.*

*Óh hadd legyek én hívő, bárha gúnynyal
Illet a hitnek harcosa maga —
Vezess bölcsék világába, én vezérem,
Te Betlehem királyi csillaga!*

VÁRADI ANTAL.

Szent-Karácsony.

Itt van a Karácsony! Itt van ismét, felvirradt a nagy, szent nap, mely a világot a szeretet rózsaláncaival egybefűzte.

Óh mennyi édes érzés és sejtelem szállja meg Karácsony napján a hívő sziveket!

Ma van az a nagy nap, mikor a világ Üdvöztője született, ki a világnak üdvösséget, az embereknek békességet hozott.

Egyforma érzés hatja át a szívünket, a szeretet érzése. Nézzünk be a palotákba, vagy a napszámos egyszerű, szegényes kunyhójába, mindenütt az utánnozhatatlan, önzetlen szeretetet találjuk, melyet az hintett a szivekbe, az a Nagy, aki e napot emlékezetessé, világrajövetelével szentté tette.

Szép este a Karácsony est, különösen falun szép, százszorta szebb, mint a nagyvárosok zsibongó zajában. Csöndes minden, csak az ünnepköszöntő, a kántáló gyermekek szent éneke hallik, amint az egyik háztól a másikig mennek, dicsőítve a szent Karácsonyt.

Végre ez is elcsöndesül, mindenki nyugszik és álmában ott van, ahol azok a nagy események történtek kétezer évvel s még hallani vélik az angyalok szent énekét, amint a pásztoroknak jelentik az Üdvöztető születését, látni vélik még a három királyt, kik aranyat, tömjént, drágakövet visznek Jézusnak.

Csöndes minden, de egyszerre hangok támadnak a fehér éjben és a harangok ércnyelve, melyek mintegy tolmácsai a világ örömének, megszólalnak és hirdetik a Megváltó születését.

Az ájtatos tömeg a templomba sereglik, hogy üdvözöljék azt, aki a világ bűneit szeplőtlan vállaira vette s lefizette a bűn díját a vétkes emberiség helyett.

Sokkal nagyobb szerűek voltak az események kétezer évvel ezelőtt, de ma már csak a hagyomány az, mely megőrizte e nagy nap eseményeit. Régen, nagyon régen volt, de a vallás, a biblia, az ősidők eme krónikása megtartja emlékezetünkben és évről-évre felujulnak a szivekben s dicsőítik azt, ki végzetlen szeretetével kiemelte a bűn fertőjéből a süllyedni kezdő emberiséget.

L. J.

Az anya imája.

*Karácsony éjjel, gyertya fényénél
Szomorú, öreg asszony ülőgél,
Úgy kéri a jó Istent szüntelen:
Fiának semmi baja ne legyen!*

*A fiu messze földön az alatt
A bün utain vidáman halad.
Bar, úg zeneszó, szép lány ále,
Nem jut neki egyél észébe se...*

*Szegény fíú, már vége van neki!
Az örvényből vajjon ki menti ki?
Ha, amit érte anyja elrebeg —
Ha már ez ima sem menthette meg?...
Tencsy István.*

A koldus karácsonya.

Irta: Bársony István.

A sors szeszélye néha olyan nevetséges dolgokat művel, hogy szinte vörösré sirja a szeméit az az ember, a kit megtétlál.

Szakasztott ilyen az a történet is, a melyet alább elmondok.

A csavargó leült az ut szélén, az árokba. Tél volt és Karácsony napja. Nagy pelyhekben hullott a hó, ugynevezett szép, lágy téli nap volt.

Nem evett két nap óta, csak ment, ment, hogy majd talál valahol egy falat kenyeret. Éjszakára egy kazal alá bujt s hajnalban ismét utnak indult.

A hová bekopogtatott, az asszony nép megrémült tőle s a gyermekek menekültek előle. Olyan poros, olyan rongyos, olyan ijesztő alak volt.

Kinálkozott napszámba, elutasították. Mindenütt azt a választ kapta: takarodj!

Hát csak ment tovább, még lassabban, még roskadtabban. És a mikor jó messzire volt már, a mikor bizonyos volt, hogy senki sem látja: szennyes öklével a könnyeit törülgette.

Megsokalta a megalázkodást! Hiszen ember ő is! Még pedig éhes ember! És ma épen szent Karácsony napja van. Ő meg éhezik ezen a szent napon.

A gyomra fellázadt s dühöngeni kezdett:

— Hát van igazság a földön? Van Isten az égben? — kiáltá s botot ragadva az ég ellen, káromkodni akart s a mint botját fel-emelte, valami fényeset lökött föl vele az árokból, a hó alól.

Elámult.

Egy huszkoronás arany!... Igen: egy arany, még pedig huszkoronás arany!

Nem akart a szemének hinni. Nézte, forgatta, törülgette, végre is — elhitte.

No most már jóllakhat s végre valahára ágyban is aludhat!

Egy huszkoronás arany!

Ezzel, ha utközben munkát talál, kihuzza a telet. Vagy elmehet a városba s ott majd csak jobbra fordul a sorsa.

Egy kicsit tündődött is.

Az a pénz nem az övé...

Hátha látta most valaki?

Körütekintett. Sehol senki. Egyedül, egészen egyedül volt az országuton.

A távolban, túl a kalásztengeren, a domboldalon egy falu feküdt. Kis tornya olyan barátságosan integetett feléje.

Vidáman eredt utnak. Toronyirányában, a hótakarta gabonaföldek között.

A falu elején a község korcsmáját pillantotta meg. A korcsmárosné a küszöbön állott.

— Adjon Isten!... — mondá s beakart lépni az ivóba.

A korcsmárosné azonban utját állta.

— Hohó, atyafi! Nem oda Buda! Mit akar?

— Enni akarok valamit! Éhes vagyok!

— Nincs semmi maradék a háznál. Menjen tovább Isten hírével!... s intett neki, hogy indulhat.

— Nem kéregetni jöttem!... — válaszolá a csavargó. — Megfizetek.

És megmutatta az aranyat.

A korcsmárosné valósággal megijedt. Egy huszkoronás arany ilyen csavargónál! Az urát, a korcsmárost hívta a küszöbre.

A korcsmáros ámult-bámult. Bizalmatlanul nézegette az aranyat, meg a csavargót. Faggatni kezdte: hogy jutott hozzá ilyen és ennyi pénzhez?

— Mit firtatja? Érje be azzal, hogy fizetek!

— Szó sincs róla! — mondja a korcsmáros. — Nekünk nem kell mindentéle pénz, atyafi!

Most a szerencsétlen csavargó hökkent meg, de azután zsebrevágta az aranyat, vállalt vont s tovább ment.

A korcsmáros és korcsmárosné a tekintetükkel követték.

— Nem tudom, kit üthetett fejbe azért az aranyért, jegyezte meg a korcsmáros.

— Szólni kellene a csendőröknek! — indítványozta a korcsmárosné.

S a ki csak a korcsmába érkezett, mindenkinek elmondták az esetet, persze jó nagyot tódítva rajta:

— Borzasztó... Nagy gazember járt itt az imént!... Enni kért, egy csomó aranyat mutatott! Ha jól láttam, a keze is véres volt.

A korcsmárosné átkiáltott a szomszédba, a szomszéd is tovább kiáltott s öt perc múlva már az egész falu tudta az esetet.

A csavargó pedig ment, a botját maga után vonszolva a földön, vánszorgó lépésekkel haladt végig a faluban... pedig pénz, nagy pénz volt a zsebében.

A falu közepén benyitott a pékhez. Mennyi aranyos héjju, édes illatu kenyér feküdt a hosszú asztalon!

— Adjon Isten! Egy czipót kérek...

— Nem lehet manapság a czipókat ingyért osztogatni, atyafi! — mondá a pékné.

— No, no! Azért ha rongyos is az ember, lehet pénz a zsebében. Kenyeret ide! Megfizetek érte!

Megmutatta az aranyat.

A pékné irtózva intett neki, hogy nem kell az arany. Csak menjen tovább... Isten hírével.

Csodálatos!

Az ő aranya ennek se kell!

És így járt a boltosnál is. Így járt a hentesnél is.

Igazán csodálatos. Ujra meg újra megnézte az aranyat. Talán hamis?

Már elő se merté venni a zsebéből. Ugy tapogatta.

Olyan sima, bársonyos volt, olyan meleg, kedves kicsi arany!...

Ezalatt ráesteledett.

S az est beálltával még éhesebb lett.

Már kint baktatott az országuton.

Egy arany, huszkoronás arany volt a zsebében s mindazon tanakodott, hogy juthatna egy falat kenyérhez?

— Egy arany!... És én éhen dög-löm!... — sziszegte fogai közül. — Persze! — folytatta elkeseredetten. — Mindenki azt hiszi, hogy nem igaz uton jutottam hozzá! Hogy is juthat egy ilyen rongyos fráter egy huszkoronás aranyhoz! Azt hiszik: loptam. Leütöttem érte valakit! Óh átkozott sors, miért üzöl ilyen kegyetlen játékot velem? Mikor olyan éhes vagyok!...

Miközben így gyöttrődött magában: egy alak közeledett feléje az ut fordulójánál.

Fáradtan, görnyedten ballagott az is. Az is rongyos volt. Ócska, elviselt kalap a fején; szennyes, bozontos a szakálla és csupa por az egész ember.

A két csavargó kezét nyújtott egymásnak.

— Hová? — kérdezte az egyik, a kinek arany volt a zsebében.

— Szeretnék éjszakára a faluba jutni. Gyerünk együtt.

— Nem. Én emerre megyek. Ha jót akarsz, fordulj vissza te is. Irgalmatlan nép lakik abban a faluban. Az utcán se türnek meg, nemhogy szállást adnának.

— Hohó! Pénzért mindent kap az ember!

— Pénzért se azoktól.

Többet is akart mondani, de megmondotta.

— A paraszt egyforma minden faluban — mondotta a másik. — Félnék a koldustól. De mihelyt ezt hallják!

És néhány garast csörgetett meg tenyerében.

— Nem sok komám, de van vagy másfél forint s e' nekem elég három éjszakára is.

A másik, a kinek huszkoronás arany volt a zsebében s a ki két napja nem evett, keservesen gondolta el: tessék! a másfél forintjával gazdagabb, mint én az aranyammal! Jóllakhatik, meghálhat...

Egyet gondolt.

— Segíts rajtam, te ember!

Bezzeg, mindjárt nem csörgette annyira garasait az a másik.

— Miből segítenék én terajta! Jó, ha magamnak elég lesz egy éjszakára.

— Nincs egy kis kenyered?

Az a másik már nyugtalanul érezte magát. Aszondta, hogy kenyere sincsen s indulni akart.

A mi emberünk marasztotta.

— Csak nem hagysz engem itt!

Éhes vagyok nem bírom tovább.

— Nem segíthetek rajta...

— Van másfél forintod! Ne izélj, te!...

Segítsünk egymáson!

— Nem lehet, Mondtam már. Majd csak találsz munkát utközben te is.

Az éhség, a kegyetlen, az iszonyu éhség marcangolta a mi emberünk gyomrát. Kinjában valósággal mámorossá lett már.

— Ide hallgass, te ember!... Nézzed,

én megveszem a te garasaidat. Egy aranyat adok értük. Ide nézz!

A másik nagy szemet meresztett.

— Egy aranyat, te! Ma reggel találtam az uton. Az árokban, a hóban. De én nagyon rongyos vagyok. Nem hisznek az aranyamban. Te se hiszel!... Pedig milyen éhes vagyok! Azért is félnék tőlem, mert ilyen éhes vagyok... Te nem vagy olyan rongyos, mint én. Ha te mutatod nekik... Rólad inkább elhiszik, hogy nem ütöttél érte agyon senkit... És te nem vagy olyan éhes, mint én. Te ettél ma már. Én két napja nem ettem...

Alig lihegett már. Olyan szánnivaló volt — és mégis, olyan ijesztő.

— Ne félj! Az arany jó! Nem hamis... Ide a garasaidal!

A másik rémülten hátrált, de a garasait nem adta. Menekülni akart.

A mi emberünk agyát elborította a vér.

A lábaihoz hajította az aranyat s torokon ragadta a koldust.

Az vergődött, szabadulni iparkodott, de már fuldoklott, szeme kidüledt, karja ernyedten hullott le... összeroskadt...

A garasait! a garasait!

És futott, futott a csavargó: egy kis kenyérért, szent Karácsony napján...

Az ablakfüggöny.

Irtta: Szomaházy István.

Mig az asszony kissé elbóbiskolt ebéd után, a férj — a nyárspolgárrá puhult don Juan — gyöngéden melléje telepedett a hintaszékbe és a legujabb híreket olvasgatta a megszokott újságjából. Ilonka reggel óta az ágyban maradt s bár igazán nem volt valami komoly baja, néhányszor sóhajtva emlegette, hogy a halálán van. Tamási jól ismerte már ezt az állapotot, tudta, hogy a feleségének örömet szerez, ha kék selyempaplana alól nézhet ki az esőbe fúló világra, de az sincs kizárva, hogy egy óra múlva színházi jegyekért küldi el a szobaleányt... Ilonka tehát elbóbiskolt ebéd után, Tamási pedig az újságját bujta, mikor egyszerre örvendetes dolog történt: a körut vizes házkolosszusa fölött egyszerre kisütött a nap... Az utcán tavaszias derű ömlött végig, a pocsolyákban színes fénysugarak tánczoltak és Ilonka halványkék paplanát is elborította az aranyos napsugár... Tamási letette az újságot és mivel attól félt, hogy a melegség fölébreszti a feleségét: halkan az ablakhoz lépett, hogy a függönyöket leboacsássa. Szerencsésen le is bocsátotta az egyiket, de mielőtt még a másik ablakkal is végzett volna, Ilonka felébredt szendergéséből.

— Mit csinál? — kérdezte az urától ijedten.

Tamási a betegápoló gyöngéd türelmével fordult meg:

— Amint látja, édes, lebocsátom a függönyöket... A nap oly melegen tűz ide, hogy még jobban megfájdulna a feje tőle...

Tamási igen udvariasan mondta ezt és mégis váratlan feleletet kapott. Ilonka haragosan ült fel ágyában, keze remeget a felindulástól és idegesen, majdnem gorombán kiáltott az ablaknál álló Tamásira:

— Rögtön huzza föl a függönyt!...

— De cziczám...

— Ha nem huzza föl, azonnal leugrom a harmadik emeletről...

A jó férj aggódva tekintett a beteg asszonykára, aztán engedelmesen fölhozta megint a fehér függönyt. És e közben egy pillanatra az a régi hemohosult korszak jutott az eszébe, mikor ő még magányos garzonként bolyongott a zuhogó őszi esőben.

Miért jutott ez a korszak az eszébe? Egy nevetséges és mégis melankolikus emlék miatt, amelyett a leher függöny most egyszerre felidézett benne... Tamási, míg a felesége parancsának ilyen készségesen eleget tett, egy pillanatra huszonkét éves korának rég elfeledett ideáljára: a szép, huszonkilenc éves Kaysernére gondolt...

Tamási, aki akkor együgyű kis jogász volt, egy Andrassy-uti kávéházban a füléig belebolondult abba a szelid tekintetű, csinosan kiöltözött, barna asszonyba, aki a hugával együtt törzsvendég volt az egyik sarokfülkében. A viszony a székesfővárosi szerelmek rendes sablonjával kezdődött: Tamási bókokat irt a képes lapok szélére, majd apróhirdetéseket tett közzé egy napilapban, később poste restante levelekben sürgette Kaysernét, hogy légyottot adjon neki... Az ostrom sikerrel járt; a szép asszony, akinek férje egész nap keztyűket árult a Terézvárosban, egy nap Wesselényi-utcai lakásán fogadta a lángoló fiatal embert... Kayserné ekkor könyezve panaszolta el, hogy tizenkétéves házassága alatt még senki sem akadt, aki őt teljesen megértette volna; mire Tamási ugyancsak forró könyvek közt jelentette ki, hogy ő is magányos lélekként járt eddig a nagyváros óceánjában. A két elhagyott teremtes forró barátságot kötött; Tamási regényeket hordott a szép asszonynak, s bár mindig módjában állott, hogy érzéseit előszóval is elmondja, naponként négyoldalos levelet irt szerencsétlen ideáljának... A barátság utóbb bizalmasabbra és meghittebbre fordult; a magányos lelkek titkos jelekben állapodtak meg arra az esetre, ha a férj váratlanul otthon maradna... A jelbeszéd anyagát a Kayserék ablakfüggönye szolgáltatta; még pedig a következő ötletes kulcs szerint:

Felhuzott függöny = a férjem itthon van. *Félíg lebocsájtott függöny* = a férjem rögtön megy. *Egészen lebocsájtott függöny* = a férjem elment, jöhet.

Tamási néha mástólóráig kószált a Wesselényi-utcai ablak alatt, de mikor a függöny a Kayser ur készülődését jelezte, ügyesen befordult a Klauzál-utczába. És tiz percz múlva, mikor a látóhatár egészen tiszta volt, lángolva, dobogó szívvel szaladt föl a háromemeletes ház lépcsőin...

Pompás délutánok voltak — az egyik magányos lélek kétszer bukott meg ezidőben a második szigorlaton — és Tamási sokszor ámulva nézett a nyugodtan baktató férj után, aki két órakor az üzletébe sietett. És este, mikor olesó vendéglőjéből szivarozva ment haza rideg külvárosi lakására, nem egyszer csodálkozva gondolta:

— A derék Kayser nem is sejtli, hogy megcsalják... Hát csakugyan igaz, hogy minden férj ostoba?... És valamint az okos kis csirkefogókból, akik a kész czipőket hazaviszik, egytől-egyig ostoba legény lesz, a ravasz don Juanok is igazán elvesztik az eszüket, mikor az oltár elől eltávoztak?

A viszonyoknak később egy váratlan esemény vetett véget: Kayser Erzsike egy egészséges leánykával ajándékozta meg boldogságtól ragyogó férjeurát... És a csöpnny poronty végre megtette azt, amire tizennyolc évesen át senki sem volt képes: tökéletesen megértette a nagymamáját. Kayserné, mikor Tamási egy napon ismét meglátogatta a Wesselényi-utcai lakásban, egy iczipiczi babaruhát mutatott regényes udvarlójának.

— Tudja, hogy mi ez?

— Tálczakendő, vagy asztaltató, — találgatta az elmés Tamási.

— Oh nem... egyik se a kettő közül... Ez a kis unokám főködtőeskéje...

Tamásinak valami hidegség futott át a hátagerincén, később pedig sietve bucsuzott... Kétségbeesése oktalan lépésre ragadta: sorban letette hátralékos szigorlatait és másfél év múlva bejegyezték az ügyvédi kamarába... És öt évvel azután, hogy Kayserné az unokája főködtőjét horgolta,

Tamási oltár elé vezette Takács Mariskát, a táblai bíró egyetlen leányát...

A jó férj felhuzta megint a fehér ablakfüggönyt és egy percre kitekintett az ablakon... Furcsa, majdnem érthetetlen dolgot látott: Horváth mérnök, aki bizalmas barátságban állott a Tamási-családdal s aki a szemközti járdáról sietve közelített a kapu felé, egyszerre ijedten visszarahant... Mi történhetett vele, hogy hirtelen mást gondolt? Tamási azonban, akinek végre is nem fájt a Horvát feje, közömbösen napirendre tért a különös dolog fölött, s mosolyogva közelített gyöngéledő felesége ágya felé.

— Jó lesz így? — kérdezte kedveskedve.

— Köszönöm, jó lesz — felelte most már nyugodtabban a beteg Mariska.

A napsugár végigöntötte a selyem paplant s egyenesen a Mariska fejére sütött. És a jó férj türelmesen gondolta:

— Megfájdul a feje és mégsem akarja, hogy a függönyt lebocsássam!... Oh, mily szeszélyesek az asszonyok!

Póéta-sors.

Irtta: Heltai J. Jenő.

Karácsonyi történet jutott eszembe. Elmondom, hiszen jókor mondom el, Karácsony napján. Megható ez a történet is, mint minden más karácsonyi történet, melylyel most teli vannak az újságok, az enyim talán csak abban különbözik a többitől, hogy igaz történet és egyuttal egy bus visszaemlékezés.

A póéta Pethes Andor, a kiről szó leszen, jó barátom volt. Tehetséges, igaz póéta, de végtelenül peches, szerencsétlen fráter. Fiatal éveinkben együtt laktunk, illetve nyomorogtunk. Télviz idején széllel bélelt körgallérban jártuk be a pesti szerkesztőségeket verseinkkel, de mig nekem ugy a hogy sikerült elhelyeznem verseimet, barátom az ő végtelenül alázatos és szerény modorával nem holdogult az életundorodott, mogorva szerkesztőknél és versei hónapokig heverték a redakciók asztalán elintézetlenül.

Vézna, nyápicz gyerek volt az én barátom és egy éjszakai kőborgás után megbetegedett. Meghült és tüdőhurutot kapott. Darabig otthon őrizte az ágyat, aztán kórházba került. A mikor tehettem, meglátogattam. vittem be neki egyet-mást, a mit a fiu látható örömmel fogadott. Az orvos, a ki kezelte, semmi jóval sem biztatott. Gyöngeservezet — mondotta — bajosan fogja kiheverni ezt a betegséget.

A póéta a kórházban sem tagadta meg magát. A mikor hangulata, kedve volt, verseket irt a kórágyn. És ezek a versek szépek, hangulatosak voltak. Én helyeztem el azokat egyik-másik lapnál és a mikor azok megjelentek, lelkesedéssel, örömmel vittem be barátomnak a lapot és a sovány honoráriumot, a mit értük kapott. Ilyenkor boldog napja volt barátomnak. Arcza rózsás pirban égett, mosolygott és terveiről beszélt, a miket meg fog valósítani, ha kijön a kórházból.

Egy napon, amikor meglátogattam, a a rendesnél nagyobb örömmel fogadott.

— Te — szólott csillogó szemekkel — irtam ma egy kis kuplét és beküldtem Lenkének, a Budapesti Orfeum csillagának. Teljesen neki való. Ha megzenésíteti és előadja, óriási háása lesz. Egy felsőbb

leányról szól ez a pajkos dal és olyan híven adja vissza egy bakfis leány érzéseit, hogy az Orfeum öreg habituéi az izgalomtól odáig lesznek. Nem is tudom, hogy jutott eszembe ez a pajkos téma, de megírtam és jól irtam meg. Kérlek érdeklődjél majd pár nap múlva az Orfeumnál.

Megigérttem neki, hogy ügyében eljárjak.

Ugy két hét múlva bevetődtem a Budapesti Orfeumba. Lenke kisasszony, a mulató csillagának száma következett épen. Szinte odaszögeződtem székemhez, mikor a kisasszony bejelentette, hogy új dalt fog énekelni, a „Felsőbb leány” a címe és Pethes Andor szerzeménye. Bájosan, szépen énekelt a primadonna. Olyan hünen és kecsesen adta vissza a felsőbb leány pajkos érzéseit, hogy a dal eléneklése után frenetikus tapsvihár tört ki a színházban és még kétszer kellett azt megismételni.

Alig vártam a másnapot. Boldogan meséltem el beteg barátomnak a nagy sikert és egyben azt a tanácsot is adtam neki, hogy haladéktalanul írjon a művésznőnek a kuplé honoráriumért. Legalább száz koronát kérjen.

Az én barátom szomorúan mosolygott: — Hadd a dolgot. A művésznőnek megírtam, hogy kórházban vagyok, ha sikere lesz a dalnak, gondoljon rám. Majd tudni fogja kötelességét. Meglásd, el fog jönni és hálás lesz.

A kórházi orvosnak igaza volt. Barátom nem tudott megbirkózni a betegséggel és karácsony-első napján meghalt.

Ott állottam ravatalánál mélységes bánattal és szomorúsággal szivemben. Rajtam kívül senki sem jött el szegény Andor barátom ravatalához. Már jó órája állottam ott gondolataimba mélyedve, mikor egy elegáns, suhogó selyemruhás nő jött a koporsóhoz. Lenke volt, a Budapesti Orfeum csillaga. Egy csokor rózsa volt a kezében, azt csendesesen a költő mellére tette. Egykét könyvet letörölt szeméből, aztán távozott.

Karácsony másnapja volt és eltemették szegény barátomat. És ugyancsak másnap pajkosan énekelte a művésznő a felsőbb leány nagyszerű énekszámát. Odakint a rákosi temetőben pedig nagy pelyhekben hullott a hó egy frissen hantolt sírdobra...

Karácsony a szerkesztőségben.

(Történik egy pesti krajcáros lap szerkesztőségében, karácsony előtt néhány nappal. Az egész szerkesztőség együtt van. A fluk nem dolgoznak, hanem „témákon nyargalnak”. Ez alatt azt kell érteni, hogy egyik az ujját rágja, a másik a haját borzolja, a harmadik nagy léptekkel futkos a szobában, a negyedik az asztalon dobol és így tovább. Bőszi Mátyás főszerkesztő ur megjelenik.)

A főszerkesztő: Jónapot! Na, mi ujság, mi ujság?

A segédszerkesztő: Semmi különös, mester, dolgozatunk.

A főszerkesztő: (megvetően végignézi a munkatársakon) Ez dolog? Lopják a napot és a lapunk állandóan mult heti hírekkel és a hatvanas évekből való kínos viccekkel jelenik meg. Ez nem mehet így tovább! A nyakunkon a karácsony, a közönségnek hatszáz oldalas lapot ígértünk és egy sor sines még belőle. Majd beosztom én a munkát, Vérese ur itt van?

A segédszerkesztő: Itt van. A másik szobában dolgozik.

A főszerkesztő: Küldjék be.

Vérese: (bejön) Parancsol, mester?

A főszerkesztő: Vérese ur, maga vezércikket fog írni a karácsonyi számba. Részletesen megírja a karácsony jelentőségét és méltatni fogja az ünnepet. Éstig kész legyen a kézirat.

Vérese: Hogy jövök én a karácsonyhoz? A főszerkesztő ur elfelejti, hogy én elit vallású fiu vagyok.

A főszerkesztő: Milyen vallásu?

Vérese: Izra-elit vallásu.

A főszerkesztő: Ne vicceljen ilyenkor. Különben jó, hogy viccelt. Látnom, magában van humor. Együttal írni fog egy szép karácsonyi humorkát is.

Vérese: De kérem, én minden osztályban megbuktam hittanból. Hogyan tudjak én írni a karácsonyról?

A főszerkesztő: Elég, fiam, elég. Ha estig nincs kézirat, kirugom. Mehet!

Vérese: (Távozik.)

A főszerkesztő: Májmarkoló ur, most ön következik.

Májmarkoló: Tess' parancsolni.

A főszerkesztő: Itt van négy korona. Vegye a kalapját, botját, üljön kocsiba, robogjon el színházaink oszlopos művésznőihez és kérjen tőlük karácsonyi intervjút. De ne zsarolja meg őket, mint a mult évben.

Májmarkoló: Kérem, kérem. Szolid alapon fogok dolgozni. (El.)

A főszerkesztő: Most pedig Furkós Attila urnak adom ki a munkát.

Furkós: Csupa fül vagyok.

A főszerkesztő: Estig megír két szép elmesuttatást. Az egyiket a keresztényi szeretetről, a másikat Lánycz Leóról. Ez utóbbinak vegye ki a veséjét, hadd legyen neki is karácsonyi ajándéka. Igaz is, szokott maga novellákat írni, mi?

Furkós: Szoktam.

A főszerkesztő: Van valami készenléten?

Furkós: Van. Egy nagyszerű gunyorkás történet. A címe: A falramászott fogkefe.

A főszerkesztő: Jó van. Adja át és vegyen fel 1 korona 50 fillér tiszteletdíjat.

Furkós: (Átadja a kéziratot.)

A főszerkesztő: Gyerünk tovább. Vesevelő Gáspár barátunk van soron. Ön mit tud írni, fiatalember?

Vesevelő: A lapnál a vizállás rovatot vezetem, de értek a közgazdasághoz is és szeretnék megpróbálkozni a politikával. Tegnap fejeztem be egy közgazdasági tárgyú balladát, igen jó Ady Endre utánzat, összesen 39 strupli...

A főszerkesztő: Tolán strófa?

Vesevelő: Legyen strófa. Különben az érték- és gabonatözsde halála van benne megénekelve. Itt van nálam.

A főszerkesztő: Adja ide. Két korona tiszteletdíjat fog érte kapni. Végül kiadom Lucsok urnak a munkát.

Lucsok: Szolgálatára, mester.

A főszerkesztő: Hozza be hozzám az ollóját. Van bent nálam egy csomó régi kalendárium, azokból fog verseket és elbeszéléseket kivágni.

Lucsok: Igenis, mester. Megyek és vágek rendületlenül.

A főszerkesztő: Tehát menjünk. És önök uraim dolgozzanak szorgalmasan, mert estére a nyomdásznak kézirat kell. Ha a munkával készen lesznek, fejenként két korona karácsonyi előleget felvehetnek.

A munkatársak: (kórusban) Éljen a mi mesterünk. (Lázás izgalommal megkezdődik a munka.)

Pinty-úrffi.

El Amerikába!

Irtta: IVÁNKA ISTVÁN.

Keletről nyugatra
Száll a nap korongja,
A magyart már ismét
A napszálla vonja.
Alig leszünk holnap,
Kik még itt honolnak. —
Kik a munkát bírják,
Csalóka remények
Napnyugatra hívják.

Mintha már nem anyánk
Vón' e szent föld nekünk,
Dajkáló öléből
Oly könnyen kilépünk.
Az elhunytak sirja
Lekötni nem bírja,
Nem az élők lelke,
Mennek, egyre mennek,
Messze tengerekre.

Talán kimerült a
Szőlőföld emléje
S éhrongyos fiai
Szakadoznak tőle?
Ezelőtt így ment, de
(Kiment a szemtje)
Ma a munkáskarok
Vesznek el hazánkra
Mint megszökött rajok.

Mi van ott? Mi lehet
Óperencián túl?
Tán a tündérsziget,
Hogy mind arra csábul?
Az élet forrása?
Avagy annak mása:
Kínescsel teli termék?
S az őrző sárkányok
Megölve hevernek?

Se csuda, se éhség,
Csak a jobbmód szomja,
Mi a munkás népet
Tengertől vonja.
Elrabolta tőle,
Költe belőle
Ez a „dicső” század
A hitet, az eszményt,
S most ez ellen lázad.

Ha már a pénz minden
Ezen a világon,
Mi lenne becsesebb
A mi után vágyjon?
Ahol a szegénynek
Legelőbbet ígérnek,
Oda megy hiába?
Bár ha tengeren túl,
El, Amerikába...

El, Amerikába!
Vándoroljatok ki!
Hisz ma olyan mindegy
Itt, avagy ott lakni.
S hogy sirunk hol ássuk
(Csak a hasznát lássuk)
Az régen lehetett,
Hogy a röghöz kötött
A hazaszeretet.

Mi lesz a hazával?
Hát ugyan ki bánja?
Hadd omljon össze,
Mint az üres bánja?
Mi lesz a magyarral?
A mi az avarral.
Egy sorvadó nemzet!
Főlszívja a többi —
És aztán nem lesz.

Oh! Lesz-e e kornak,
Jön-e megváltója,
Aki fölemelné,
És lemosna róla
Minden piszkot, szennyet
S megnyitván a mennyet,
Megtanítsa rája,
Hogy kell újra hinni
Istenbe, hazába,

HUMOR.

„Ügyes gazdasszony.

Fiatalember van látogatóban a lányos háznál.

A gondos mama nem győz dicsekedni, hogy hát milyen ügyes gazdasszony az ő leánya. Csaknem minden munkát az végez a háznál.

Hogy egy kis nyomatékot is adjon a szavainak, mindjárt a leányhoz fordul:

— Eredj csak Gizikém a konyhába, aztán mosd ki jól a salátát.

— Jól van mama, csak adj hozzá egy darab szappant.

Van oka rá.

— Hát maga, Potykáné, lámpát éget addig, amíg férjura a korezmából haza jön?

— Muszáj Paszulykáné! A multkor is majd a nagy tükörbe vágtam a eszizmazuzót a sötétben.

[Sorozásnál.

Beállit — mert beállitott — a sorozóbizottmány elé egy legény, aki egyébiránt testi hibái miatt nem volt katonának való. De mert legalább furvézert szerettek volna belőle csinálni s ennek okáért hozzámenve egy bizottmányi tag, így szólította meg:

— Mi vagy te őcsém?
— Szolgalegény, kérem alássan.
— Lovak mellett voltál?
— Nem én kérem alássan. Ökör mellett voltam én mindig, — most is a mellett vagyok.

vakok országos intézetének. Az iskolások karácsonyra 32 szegény gyermeket ruházott fel a rendelkezésre álló kegyes alapítványok kamataiból és egyes adományokból. A „Neppel“-féle alapból 1 fiú és 1 leány tanuló ruházott fel. A karácsonyi szünet f. hó 24-től 1911. január 2-ig fog tartani. A népszámlálóbiztosi minőségben működő tanítók osztályában azonban január hó 11-ig.

— **Pásztorjáték.** Ünneppontot jelent a hírlapírónak, amidőn nagy ritkán alkalma van az ideálok diszkertjében sétalagathatni. Napról-napra mindég csak az all kritikus szeméink előtt: „ami rossz, ami bűn“ s foglalkozunk keil vele hivatásunknál fogva. Mi örömmel fogunk tollat, midőn egyszer más kép, szép kép áll előttünk. Örömeit felelünk meg kedves kötelességünknek, amidőn e helyen dicsőimust zengünk egy lelkes magyar nőnek, egy nemcsak hivatott, hanem kiválasztott magyar tanítónőnek is. Az e hó 18. án az újszászi-uti rkath. népiskolában végbement pásztorjáték két irányban is megnyugvással tölti be hazafitú szívünket. Amidőn azt látjuk, hogy a magyar tanítónő, terhes hivatása mellett még időt, kedvet és szellemi lendületet takarít meg magának, azt egy hazafis, erkölcsös és vallásos célra fordítandó, — amidőn azt látjuk, hogy az ily kérezo bizott magyar gyermekek ideális célok felé irányítva, ily célra nagyon is alkalmas anyagot képviselnek, nem kell, nem lehet kétségbeesnünk hazánk, nemzetünk jövője felett. Azt hisszük, hogy nem kérkedünk, amidőn a közérzés szószólóinak tekintve önmagunkat, korlátlan elismerésünk mellett még legmelegebb hálánkat fejezzük ki Veveránné W. Róza urhölgynek fáradságos, de egyuttal áldásos működéséért, melyet a pásztorjáték rendezésére, betanítására áldozott; egy lelkes „éljen“ jár neki minden jó hazafitól. A kis szereplők igazán megérdemelnék, hogy egytől-egyig névszerint soroljuk fel őket, térszükö miatt, sajna, nem tehetjük. Oly lelkesen, oly üde frissességgel hozták kis szerepeiket, hogy szinte magasabban dobogott a nézők szíve. Mi pompás emberek válhatnának belőlük, ha megérésük idejéig mindég oly vezetés alatt maradnának, mint amilyen alatt Veveránné W. Róza urhölgy áldásos kezeiben vannak. — hi!

— **Pénztárnok választás.** Járásunk főszolgabiraja f. hó 27-ére tüzte ki a Beviz. Pál községi pénztáros lemondása folytán megüresedett községi pénztárosi állás betöltését. Ugyanaz nap délelőtt lesz a jelölő közgyűlés, utána nyomban a választás. Mint hírlik, az állásra pályázni fognak többen, így a jelenlegi helyettes pénztárnok, Gáspár Pál és Szombathy Károly magázó is. Mi — régi elvünkhöz képest — személy politikát nem füzünk, mind három alkalmas az állás betöltésére, csupán, azt követeljük, hogy a megválasztandó pénztáros az adófizető közönség iránt előzekeny modort tanúsítson és szíves készséggel intézze azok ügyeit.

— **A jótékonycélú gyermek előadások** anyagi eredményéről, hely szűke miatt jövő számuakban fogunk részletesen referálni.

— **Új gőzmalom tulajdonos.** Mint már említettük, a Szaitz-féle gőzmalom gazdát cserélt. Székely Jakab, az új tulajdonos a régi jó elismerésre méltó szellemben kívánja a malmot saját cege alatt tovább vezetni és a legpontosabb kiszolgálást igéri, s igyekszik hogy az örökös közönség bizalmat továbbra is megtarthassa és megelégedését kiérdemelje. Sok szerencsét az új vállalathoz.

— **Mulatságok.** Az abonyi népkör holnap saját helyiségeiben egyleti könyvtára javára zártkörű táncvigalmat rendez. Beleptidj: Személyenként 1 kör., családjegy 3 személyre 2 korona.

Magyarországi építőmunkások országos szövetségének abonyi csoportja f. évi december hó 31-én, a Hegedüs-féle vendéglő összes helyiségében, felerészben a könyvtára javára, felerészben a szegény gyermekek felruházására zártkörű szilveszter estélyt rendez. Beleptidj: Személyenként 1 korona, családjegy 3 személyre 2 kor., 40 fillér.

— **Színészet.** Könyves Jenő régi ismerősünk — igazgatása alatt 25 tagból álló színtársulat látogat el hozzánk a teli ködös sáison felmelegítésére. Előadásait a polgári kör termében tartja Január 1-től 8-ig, műsoron lesznek a legújabb operettek, mint: Belga szüz, Testőr, Rubikon. Egy test egy lélek, Dolly, Doktor ur stb. A társulat tagjai közül felkell említenünk: Banyai Irént, a vígszínhez tagját, Harmos Bonát a magyar színész tagját, Kovács Margitot a kolozsvári nemzeti színház v. tagját, Szabo Gyulát a király színhez v. tagját, Székely Gusztávot a társulat vezérát, ki már körünkben ut időzik a hérletek megírásere. Hiszszük, hogy ezen udonség szám-

ba menő teli előadások szíves fogadtatásban részesülnek műpártoló közönségünknel.

Liszt-, kenyér- és takarmánycikkek árjegyzéke.

— Flégner Géza gőzmalma heti jelentése. —
Búza dara 36 fillér. — 0-ás liszt 34 fill. —
E-sliszt 33 fill. — II-es liszt 32 fill. — III-as liszt 31 fill. — IV-es liszt 29 fill. — V-ös liszt 26 fill. — VI-os liszt 24 fill. — VII-es liszt 20 fillér. —
Rozs-liszt 23 fillér kilója.

VIII-as takarmány liszt 11-- korona. Búza és rozs- finom korpa 8-40 korona. Goromba korpa 8-80 korona. Árpa-dara 15-- korona. Árpa tőcs lisztes 14-- korona. Tengeridara 11-60 korona. Bükköny- és ocsú dara 9-20 korona 100 kilónként, zsák nélkül.

Egész fehér házi kenyér 28 fill. Közép fehér házi kenyér 24 fill. Kétszer búza lisztből készült kenyér 20 fillér kilója.

Vizszenteladókknak tetemes árengedmény!
Kenyerárúsító asszonyok piaci eladásra felvétetnek.

Székcsay Erzsébet Újszászi-úton levő (Szarka fele) sütődejeiben olcsó műmalmai lisztek kaphatók:

0-ás 35 fill., I-es 34 fill., 2-ös 33 fill., 5-ös 31 fill., 6-os 29 fill., 7-es 25 fill., 7-es a 22 fillér kilója.

Ugyanott naponta friss házi kenyér kapható házhoz szállítva: egész fehér 28 fill., rozsos 24 fill. barna 20 fillér kilója.

Üzlet nagyobbitás!

Van szerencsém a mélyen tisztelt közönség szíves tudomására adni, hogy eddigi rőfös üzletemet a kor igényeinek megfelelő uri- és női divatcikkek, kalap-, cipő-, rövidáruval teljesen felszereltem.

Egyszersmint tudatom t. vevőimmel, hogy a rőfös árukból is sokkal nagyobb rak-tárom van, mint eddig volt.

Kérve a nagyérdemű vevő közönség szíves további pártfogását, amelynek igényeit a lehető legpontosabban kiszolgálom.

Kiváló tisztelettel
STAUB JENŐ.

Hirdetmény.

Molnár József közhírré teszi, hogy régi történelmi képeket, régi penzeket és erdemjeleket, régi könyveket, butorokat vesz. Továbbá elvállal ajtó- és ablaküvegezeseket, képkeretek aranyozását és készítését. Ócska ajtó- és ablakok, butor-félek kaphatók nála, valamint nagy függő- és csigáslámpák több olajjégővel. Két szobához villany föl-szerelék: egyik függő, ket égővel, másik csigás, egy égővel. — Bővebb felvilágosítással szolgat III. ker., Zöldfa-utca 6. szám alatt (Hay-kút mellett) lévő lakásán.

Vannak fájdalmai?

Használjon Feller-féle Elsáfluidot és Feller-féle Elsáplulákat, melyek egyedül készítője Feller V. Jenő udvari gyógyszerész, Stubica, Centrale 124. sz. (Zágráb-megye).

I. A Feller-féle Elsáfluid saját tapasztalatunk szerint fájdalomcsillapító, gyógyító, gyengéséget megszüntető hatásai ber, gyorsan és biztosan gyógyít csúzt, kösz-nyvt, ideggyenge-éget, oldalszurást, szakatást, influenzát, fej-, fog- és derékfájást, zúbat, bémrást, szemfájást, migránt, sok itt meg nem említtett betegségtől megszabadítja az embert. A Feller-féle Elsáfluidot rekedtség, nátha, mell- és torokfájás és légvenat vagy hűléstől eredő hajok ellen is páratlan gyógyisikerrel használják. Valódi csak úgy, ha minden ügy a „Feller“ nevet viseli. 12 kis vagy 6 dupla vagy 2 speciális üveg bérmentve 5 korona. 13-30

II. További tudomására óhajtuk hozni, hogy az emberek ezrei gyomorhajok, görcs, étvágytalanság, vesecéges, hányási inger, rosszullet, felhőfő-gés, puffadás, dagulás, aran-eres bántalmak és különböző emésztési zavarok ellen kitűnő és biztos sikerrel használják a Feller-féle hashajtó Rebarbara-Elsáplulákat. 6 doboz bérmentve 4 korona. Óvakodjunk azonban utanzatoktól és cimezzünk minden rendelést gondosan

Feller V. Jenő gyógyszerésznek,
Stubica, Centrale 124. szám (Zágráb-megye).

Karácsonyi ajándéknak
legcélszerűbb egy kitűnő hangú
pedális cimbalom.
Jótállással kapható Ábrahám József
asztalos és cimbalom készítőnél
Abony, Korona-u. 40.

Egy jó családból való fiú nyom-dásztanulónak fölvétetik lapunk kiadóhivatalában.

Sör és jégraktár meguyítás.

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, hogy 1911. év február 1-en a **szolnoki-úton lévő Eisler-féle (olajmalom)** házban

Sörraktárt és jégeladást

nyílok, hol naponta friss fejtésű **Dreher-féle sör** és tiszta ártézi vízből készült **műjég** kerül eladásra.

Jégre való előjegyzések máris **ifj. Pick Ignác** úrnál elfogadtattnak. Minden törekvésem oda fog irányulni, hogy ugy minő-éggel, mint kiszolgálással a n. é. közönség teljes megelégedését kiérdemeljem.

A n. é. közönség szíves pártfogását kéri
Illő tisztelettel
Ceglédi műjéggyár és Dreher-féle sörraktár vezetősége.

Játékarúk, rkath. imakönyvek, képes levelező-lapok, emlék-albumok!

Ajándék vásár!

Ujévi ajándéku ajánlom raktáromon levő könyv-, papir-, diszmű-, játék- és képes-levelező-lapokban bevezetett árúmat a nagy-érdemű közönség szives figyelmébe.

Kiváló tisztelettel

MÜLLER MÓR

könyvkereskedő.

Játékarúk, rkath. imakönyvek, képes levelező-lapok, emlék-albumok!

Szőlőoltványokat

szállít amerikai sima és gyökeres vesszőket különféle fajokban, fajtisztaságért jótállva, legdúsabb választékban a már évek óta elsőnek és legmegbízhatóbbnak ismert:

Kisküküllőmenti első szőlőoltvány-telep.

Tulajdonos: CASPARI FRIGYES.
MEDGYES, 62. SZ (Nagyküküllő-m.)

— Tessék képes árjegyzéket kőrní! —

Az árjegyzékben található az ország minden részéről érkezett elismerő levelek, ennél fogva minden szőlőbirtokos megrendelésének meglétele előtt az ismerős személyiségektől ugy szó-, mint írásbelileg bizonyosságot szerezhethet magának fenti szőlőtelep feltétlen megbízhatóságáról.

MAGYAR VULKÁNCEMENTGYÁR RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Központi iroda: Budapest, Vas-utca 25. szám. — Telefon-sz. 107-16. Gyártelep: Selyp. — Telefon: Hatvan 46.

Ajánl: Elsőrendű Selypi portlandcementet, Vulkanportland cementet, kitűnő minőségűt, mely a portlandcement szabványait 50 %-kal túlhaladja.

Hirdetés.

Fix fizetés és magas jutalék mellett alkalmazunk vidéki ügynököket, sorsjegyek részletfizetésre való eladásához. -- Havonként elérhető jövedelem 300—600 korona.

H e c h t Bankház Részvénytársaság,
Budapest, Ferenciek-tere 6.

Élelmiszerek, bel- és külföldi terményeket értékesítő vállalat

Beer Samuel és Társa

A székesfevárosi pénztárnál óvadékat elhelyezett törvénytiszteleg bejegyzett magánbizományosok.

Budapest Központi Vásárcsarnok.

Iroda: Csillag-utca 1. Telefon 42-26. Sürgőnycim: Beer Csillagutca. Postatakarék Cheque számla 25153.

Elfogadjuk mindenféle élelmiszerbizományt értékesítést a legmagasabb napi árlaban a legjutányosabb feltételek mellett, gyors és előnyös lebonyolítással.

Marhahúst, öltött borjúkat, juhokat, bárányokat, sertéseket, füstölt kolbász árukat, nyers- és füstölt sonkát, vadakat, élő és vágott lisztitott baromfit, halakat, élő rákokat, tojást, mézet, tejfölt, vajot, tehéntúrót, juhtúrót, sajtokat, hűvelyes veleményeket, mókot, paprikát, zöldségféléket, burgonyát, korai főzelékeket, gyümölcsöket, alma, borsalma, kórte, szamóca, málna, püszmete, ribiske, meggy, cseresznye, barack, szilva, görög- és sárgadinnye, esemege-szőlő, borszőlő, must, bor, stb. stb.

A küldemények elmünkre: Központi Vásárcsarnok vasutárlomához intézendők.

Heti jelentést kívánatra küldünk és készséggel szolgálunk mindennemű felvilágosítással.

Sör- és jégszállítás Ceglédre!

Van szerencsém a nagyérdemű közönség szives tudomására adni, miszerint még november hó elsején megkezdtem Abony közönsége részére H a g g e n m a c h e r kőbányai és budafoki sörgyarak részv. társ. ceglédi főraktárából a sörszállítást.

Ez idő óta a velem összeköttetésben álló tisztelt közönség megelégedését kiérdemeltem, amidőn is főtörekvésem lesz azt továbbra is kiérdemelni, ugy tisztaság-, mint kitűnő ital pontos szállításával.

Megrendelések CSAPÓ ZSIGMOND ur által eszközöltetnek.

Azon esetben, ha nem fagyna, ugy Cegléd város műjég-gyárából a jégszállításról gondoskodva lesz.

Igaz tisztelőjük

Haggenmacher

kőbányai és budafoki sörgyarak részv. társ.
főraktárosa

Schäffer Adolf, Cegléd.